

Bizonyára sokat beszéltek volna, s bizvást világszerte a Galád Tündérről, ha időben fény derül áldásos tevékenységére. Kár is azonban erre gondolni, ugyanis nem derült. Ez legnagyobb részt magán a Galád Tündéren múlt, aki, ha nem ilyen körülmények között jár el, feltehetően miniszterelnök-jelöltként, majd valamiféle korrupciós ügy vádlottjaként végezte volna, ki tudja, joggal-e.

Galádia lakói nem voltak rossz emberek, nem értették, nevükre is miféle etimológia alapján szolgáltak rá, egészen addig, míg lelkes nyelvészek meg nem fejtették, hogy népük ősi elnevezése a gallokkal való vérségi rokonságuk ékes bizonyítéka, s a galád végső soron a gall nomád szókapcsolatból származó, jelentéstömörítő, mára elhalványult értelmű összetétel. Csak azt nem értették az istennek sem ezek a gall nomádok, hogy fajtájuk dicső neve végül hogyan az etimológ atyaúristenben nyerte el a mai galád nyelvben használatos negatív konnotációját, úgy is mint: „aláváló, becstelen”. Származéka: galádság.” Legalábbis az istenadta galád (no lám!) internet gyorskeresője szerint.

Milyen joggal is merült volna fel bennük, hogy esetleg a folyamatos nyilvános vécékben való melléhugyozásnak, utcán szemetelésnek, éjszaka részegen hangoskodásnak, törés-zúzásnak, tüntetés címén szabályszerűen lebontott köztereknek, vég nélküli és burjánzó korrupciós ügyeknek, telegraffittizett köztéri falaknak és villamoskocsiknak, irgalmatlan erővel éjszaka bevert üvegajtóknak és kirakatoknak, kutyaszarlepte aszfaltfoltokra hanyásnak, egymásból mélyülő utcai és közúti kátyúknak, a tévében, rádióban és a nyomtatott sajtó minden megnyilvánulási formájában elharapózó tömény bunkóságnak és Galádia minden ehhez hasonló, ezer éve meggyökerezett népszokásának bármi köze is volna az internetes szómagyarázathoz, mikor mindezen felsoroltakból másnapra, de legtöbbször már a perc töredékére sem látszott az égvilágon semmi.

A Galád Tündér, Galádia kiterjedt, ám vele kapcsolatban mégis hiányosnak mutatkozó mondakörének legtitokzatosabb alakja ugyanis azzal töltötte minden egyes pillanatát, hogy amint szerét vette, s mivel varázstekintetével egész Galádiát belátta, még annak legsötétebb zugait is, szóval amint szerét vette, hogy valahol valami ilyen galád népszokás történt, azonnal ott termett, s a pillanat töredéke alatt, titokban szépen felmosta a nyilvános vécében a hugyot, felszedte és a kukába dobta az utcáról az összes szemetet, feltámadó szélként vitte (néha ezer kilométerekkel arrébb is) lakatlan területekre az éjszakai hőzöngők zaját, megragasztott, összeszerelt s kicserélt minden el-, be- vagy kitört felületet, rendbe rakta a ripityrátüntett köztereket, saját erőből kipótolta a különböző kasszákból naponta elsikkasztott összegeket, lemosta a graffitiket, üveg munkát végzett, kutyaszart szedett, hanyást mosott fel, kátyúkat egyengetett, médiát színvonalasítgatott, s egyáltalán, titokban napi négy-ötezer órában ganajozott átvitt és szó szerinti értelemben is szívének ki tudja, miért oly kedves gall nomádjai után.

Több mint ezer évig ment így minden, sőt, ha már a dicső Galád állam megalapítása előtti időket is nézzük, még korábbról fogva, már maga a Tündér sem tudta, hány száz évig rakta rendbe fél Európát a hetyke galád kalandorok, tehát, ahogyan a fent emlegetett nyelvészek magyarázták, e galádorok után, majd mikor a galádok végre letáboroztak valahol, a honfoglalás éjszakáján, bár egész testén sérveket nyitott az erőlködés, egész Galádiát némiképp nyugatabbra vontatta, ahol Galádia nemes fiai és lányai picivel jobban s könnyedebben élhettek, majd rendre, már az országhatárra érve, jó alaposan seggbe rúgta a Galádiára törő egyéb nemzeteket, legyenek azok gyorsabb lovakkal, nagyobb ágyúkkal vagy egész tankhadosztályokkal felszerelve. S bár Galádiában évszázadokig napról napra kialakult és intézményesen kiépült előbb a feudal-, majd szocial- és kommun-, fasiz- és náciz, kapital- és mindenféle egyéb, Galádiában még a többi országnál is setétebben működő izmus, a Galád Tündér minden egyes másnapra felszabadította hön szeretett galádjait – lényegében maguk alól, úgy, hogy mindezen ballépéseknek a galád történelemben nyoma sem maradt.

Képzeltük, milyen fáradt lehetett már az egyedül, teljes műszakban dolgozó, az évszázadok alatt csontoványra fogyó és a felismerhetelenségig deformálódott és lebetegedett Galád Tündér, mikor egy szép napon, hajnali négy óra ötvenhétkor röntgenszeme és radarfüle arra lett figyelmes, hogy Galádia egy kiváló polgára éppen a Galád Nemzeti Múzeumba (ki tudja, milyen leleménnyel betörve), a Galád Szentkorona vitrinje elé, egészséges, bőséges adagokban, a Galád Nemzet aznapi példányát kényelmesen kiolvastva, s hamarosan bekövetkező, második felhasználásra összecsavarva maga mellé téve, meglehetősen nagy kényelemmel székel. Mi sem kellett több a Galád Tündérnek, szedte is mindjárt higiéniai s egyéb varázskellékeit, s tekintve, hogy az Ósgalád Mozgalom tegnapi rituális emberevéssel, szobordöntögetéssel (és más ósgaládok szobrainak emelésével) egybekötött tarisznyaparittyás tüntetése utáni takarítás közben véglegesen szilánkosra törte a Galádia három részre szakadása utáni, éjszakai titkos újraegyesítése közben már egyszer kifecamított bokáját, úgy döntött, villamosra száll. A villamos azonban, mivel az első ránézésre is előrehaladott sorvadással küszködő Galád Tündér már nem bírt elsántikálni a kocsiszínig, s a megállóba betolni az évek óta nem működő járműveket, nem jött, a Galád Tündér – ezzel újabb fontos perceket veszítve – a buszmegállóig vonszolta magát. Mikor felszállt a buszra, s udvariasan visszautasította az egyik galád gálans (galáns) ajánlatát, miszerint vegyen tőle olcsón lopott mobiltelefon és per vagy két csomag márkás pamutznit, egyszer csak egy hagymaszagú, némiképp kaptos, erősen izzadó galád, kit már, mivel késésben volt, nem jutott ideje szegény Tündérünknek álmában, titokban lecsutakolni, fájós lábára lépett, egyszersmind le is szakítva ezzel a félig már amúgy is bokától levált lábfejet, a Galád Tündér az első (valódi) ósgaládok első faágakról lemászta (valójában lepotyogta, de elkapta őket) óta először, irgalmatlan, velőszaggató hangerővel, mitől egy percre egész Galádiában kiment a tévé-, internet- és rádióadás, továbbá az áram is, elakadt a vízellátás s még a gáz- és fűtésrendszerek is megtorpantak a működésben, felüvöltött: A JÓ BÜDÖS KURVA ANYÁTOK TETVES FASZÁT, majd egyszerre köddé vált, s egyes, lappangó, de csak alig-alig felbukkanó galád mondák szerint valahova a Baltikum környékére emigrált, ahol előbb kisvállalkozóként, majd meglehetősen színvonalas egészségügyi ellátást élvező (s megviselt állapota okán arra jócskán rá is szoruló) nyugdíjasként élte hátralevő éveit.

Galádia államcsődjéhez, mely alatt most szó szerint, a teljes állam, s minden állampolgár totális, dominó-effektusban szorzódó és hatványozódó csődjét kell értenünk, nem szükségeltetett huszonnégy óra sem. Galádia – Galád Tündér többé nem lévén – még el sem tűnt a Föld színéről, szagló, barnálló, fortyogó és lötybölődő nyoma máig megmaradt.

Persze, akik értenek a szóból, már rég rájöttek, hogy mindez csak dajkamese, egy frászt van így, hiszen a valóságban a Galád Tündér sohasem létezett. Az is igaz viszont, hogy ebben a bizonyos valóságban megfogyva bár, de törve nem, még mindig él a nemzet e hazán. A tündérek meg, mint a példa is mutatja, úgyis csak bajnak vannak.

Kategoria: vers, próza

Denumire autor: Nyerges Gábor Ádám

Látó Szépirodalmi Folyóirat